Nro 45.

FREDERYK AUGUST

z Bożéy Łaski Król Saski Xiąże Warszawski etc.

Wszem w obec i każdemu z osobna komu o tém wiedzieć należy wiadomo czyniemy, iż Sąd Nasz Kassacyiny Xięstwa Warszawskiego wydał następuiący wyrok:

Działo się w Warszawie w Pałacu Rządowym na posiedzeniu zgromadzonego Sądu Kassacyinego dnia trzeciego Maia tysiąc ośmset iedenastego Roku.

SĄD KASSACYINY

Xięstwa Warszawskiego.

W sprawie kryminalnéy Antoniego Zaiączkowskiego i Jozefa Bonickiego wyrobników, którzy obadwa służyli dawniéy w woysku Polskim, późniéy zaś za rządu zeszłego, utrzymywali się z pracy rąk swoich iako Orele i Tracze, przy obronie z urzędu przydanego Mecenasa Leonarda Zieleniewskiego, zanoszących rekurs przeciw wyrokowi Sądu Sprawiedliwości kryminalnéy Departamentów Warszawskiego i Kaliskiego w dniu dwodziestym osmym Lutego tysiąc ośmset dziesiątego roku, na oskarżenie publiczne zapadłemu; przez który

ciż rekursuiący za popełnione na publicznéy drodze łupieztwo na osobie Łukasza Olszewskiego Rzeźnika z miasta Góry w powiecie Czerskim Departamencie Warszawskim, stosownie

do §. 1198. tyt. XX. części II. prawa powszechnego kraiowego pruskiego, na lat piętnaście do taczek z przykuciem do nich, w ochydnym ubiorze, z głową na krzyż przegoloną, przy zawieszeniu przez czas kary w używaniu praw cywilnych, stosownie do Art: XIX. Ustawy Seymowéy ośmnastego Marca tysiąc ośmset dziewiątego roku, oraz na plag sto batogiem w czterech ratach (ieżeli stan zdrowia dozwoli) skazanemi zostali;

Maiąc sobie uczyniony wniosek przez rekursuiących:

„że indagacye w sprawie ninieyszéy nie doszły do tego stopnia wyiaśnienia, iakiego prawo gwoli zupełnemu przekonaniu się o zbrodni wymaga; a mianowicie:

nie stało się zadosyć §wi 193. Ordynacyi kryminalnéy zeszłego rządu, według którego *Sędzia obowiązany był przekonać się naocznie lub świadków wysłuchać, czyli łupieztwo rzeczywiście popełnioném zostało na drodze publicznéy?*

przestąpiono równie przepis §u 191 teyże Ordynacyi według którego uszkodzony winien był poniesioną gwałtowność, w niedostatku innych śrzodków rzecz wykazuiących, przysięgą stwierdzić, co w obecnym przypadku tém bardziéy zachować należało, gdy ieden z obwinionych Antoni Zaiączkowski, nie zupełnie się do gwałtu przyznawał, a podług §. 357. téyże Ordynacyi, zeznania spółobwinionego i samego uszkodzonego nie są stanąwiocym dowodem; —

że nadto Sąd wyrokuiący nie dał w ninieyszéy Sprawie względu na okoliczności zmnieyszyć karę mogące, iako to.

iż rekursuiący w dawnieyszém życiu żadnego się nie dopuścili przestępstwa,

iż przynagleni potrzebą, czy to z namowy, czy opowiadaniem nieiakiego *Jana Kruszki* służącego przy uszkodzonym nauczeni, pierwszy raz popełnili przestępstwo;

iż nie byli opatrzeni w narzędzia końcem odebrania życia lub zdrowia uszkodzonemu;

iż się natychmiast do zbrodni przyznali,

iż przed wyrokiem dwa lata iuż zostawali w więzieniu,

do których to wszystkich okoliczności nie przywodząc rekursuiący szczególnych prawa przepisów, odwołuią się ogólnie do §. 433. Ordynacyi kryminalnéy mocą którego *Sędzia obowiązany iest z urzędu dawać wzgląd na wszystko co ku obronie oskarżonego służyć może*;—

Utrzymuiąc nakoniec rekursuiący iż w zastosowaniu kary zamiast §. 1198. tyt. XX. części II. prawa powszechnego pruskiego winien był Sąd wziąść za prawidło §. 1197. tegoż prawa iako właściwiéy odpowiadaiący popełnionemu przestępstwu;— i przywodząc iż w drodze *Łaski* wyrokiem Monarchy dnia dwudziestego dziewiątego Listopada tysiąc ośmset dziesiątego wydanym od plag uwolnionemi zostali, wnoszą:

iżby zaskarżony wyrok stosownie do Art. 10 pod liczbą 1. i 2. Organizacyi Sądu kassacyinego skassowanym, a sprawa w celu powtórnego rozsądzenia innemu Sądowi kryminalnemu odesłaną została.

Po wysłuchaniu Rapportu Kommissyi Podań i Instrukcyi, oraz wniosków Królewskiego przy Sądzie swoim Prokuratora mieysca kassacyi zaprzeczaiącego.

Sąd Kassacyiny

zważywszy

iż niedopełnienie przepisów §§ów 191 i 193. Ordynacyi kryminalnéy z względem na §. 180. nie mogło wpływać na decy-

zyą Sądu wyrokuiącego, kiedy dobrowolne, powtórzone zeznania obwinionych zgodnę z zeznaniami uszkodzonego, i ze wszystkiemi okolicznościami wykonanéy zbrodni, dostateczny przeciw nim stanowiły dowód;

zważywszy niemniéy

co do §u 357. iż ukaranie Antoniego Zaiączkowskiego nie na samych iedynie wspiera się zeznaniach współobwinionego i uszkodzonego, lecz na powtórzonych wyznaniach tegoż Zaiączkowskiego;

zważywszy równie

iż, co do przestąpienia §u 433. téyże Ordynacyi, żadnego nie masz szczegółowego dowodu, iakoby Sędzia tak *dochodzący* iak *wyrokuiący* zaniedbał dać baczenia *z urzędu* na okoliczności ku obronie oskarżonych służyć mogące, tem bardziéy gdy w zastosowaniu kary prawém oznaczonéy naymnieyszy iéy stopień wymierzył.

zważywszy nakoniec

iż Sąd wyrokuiący owe *przytrzymanie złupionego za piersi, zasypanie mu oczu i ust piaskiem, oraz zarzucenie na głowę torby zmaczanéy*, uznaiąc za takie gwałtowności o iakich mówi § 1198. tyt. XX. części II. prawa powszechnego pruskiego, nie mógł popełnić obrazy wyraźnego prawa;

Rekurs skazanych Antoniego Zaiączkowskiego i Jozefa Bonickiego rozsądzaiąc;

tenże Rekurs odrzuca — mocą ninieyszego Wyroku. —

Wydrukować (podpisano) St. Potocki Prezes.

Radca Stanu, Zastępca Ministra Sprawiedliwości
Jg. Sobolewski.

Osiński Pisarz.

Zgodno z Oryginałem
(L.S.)
Antoni Joneman
Sekretarz Jeneralny.